

Til alle med interesse i ret og rimelighed bør nedenstående læses grundigt!

Jeg skal give udtryk for dyb undren iblandet magtesløshed samt en del mistillid, Sagen drejer sig om at man (politiet) uberettiget nægter at forny mit kørekort. Det er blevet en noget kompleks sag, uden min vilje, som jeg så kort som muligt skal her forsøge at gøre rede for, nogle formentlig betydningsfulde elementer er jeg derfor nødsaget til at undlade, men på begæring skal jeg naturligvis gerne præcisere.

Jeg har i slutningen af forrige år på E mail sendt en klage til Justitsministeriet, hvor man har videresendt klagen til Rigspolitiet, der åbenbart er indehaver af kompetencen på området, men desværre forholder man sig der uklædeligt passive. Justitsministeriet havde formentlig tillid til, at i og med man havde kompetencen på området var man også indehaver af både evnen og viljen at gøre det rette, hvilket ingenlunde var tilfældet, desværre. Givetvis har de den holdning, at når en såkaldt sagkyndig har udtalt sig til ugunst for mig, må det være sandheden, det var det med sikkerhed ikke. Der er fremkommet så mange indcier der siger mig, at jeg må have ret i min påstand. Jeg beder derfor indtrængende om, afstå venligt fra at videresende til Rigspolitiet, de er desværre ualmindelig snæversynede, foretag venligst selv det fornødne?

Da jeg opdagede hvor lidt vægt mine udtalelser havde i forhold til en for mig tydelig snæversynet myndighed, greb jeg til at arrangere en test af mig foretaget hos PTUs køreskole i Risskov, i tillid til at deres udtalelser havde den fornødne vægt. De besidder både de menneskelige og materielle korrekte resurser til at håndtere en test af en person belastet af et handicap. Testen blev foretaget i en til formålet egnet bil med mig ved rattet ved en køretur i Århus af ca. 1½ times varighed. Udtalelsen herfra var: At man var dybt uenig med den såkaldte køresagkyndige, jeg kørte fejlfrit i trafikken og var årvågen, hensynsfuld og kvik. Adressen er: Arresøvej 11, 8240 Risskov.

Embedsmisbrug benævnes det når f. eks. Rigspolitiet eller for så vidt det lokale politi afstår fra at udføre sin åbenlyse pligt – at gribe ind, at man formentlig er vidende om fejlen eller i hvert fald bør være det, benævnes manglende vilje til at gribe ind. nærmer det sig betænkeligt, efter min opfattelse, magtmisbrug. Når sagen har verseret i så lang tid så dilemmaet næsten er blevet selvopfyldende. og naturligvis har været til betydelig ulempe for offeret/mig benævnes det formentlig som magtmisbrug. Man kan vælge at kalde det dybt kritisabelt, hvilket næsten er for mildt et begreb.

Det faktuelle var: En ”**vejledende helbredsmæssig køretest**” ikke en **køreprøve**

- Testkørselen blev foretaget i en mig helt ukendt kassevogn. *Jeg gjorde allerede før testkørselen påbegyndelse opmærksom på at vognen var helt uegnet til mig i forhold til mit ganghandicap.. Det forholder sig sådan, pkt. 1 var det en kassevogn. En sådan var jeg overhovedet ikke bekendt med eller nogensinde havde kørt før. Den var tilsyneladende indrettet med en form for primitiv håndbetjening, hvilket blev fjernet, og tilbage var meget små pedaler der stort set ikke var til at ramme, Selv er jeg vandt til at betjene særlig store pedaler for at imødegå at jeg rammer ved siden af. Jvf. lovgrundlaget må et sådan køretøj ikke anvendes når en person der er belastet af et handicap skal køre.*
- Testen blev foretaget i Odenses bymidte i myldretiden. *If. lovgrundlaget skal testen foregå i området i testlokalitetens nærhed.*
- Testen havde en varighed af ca. 1½ time. *If. lovgrundlaget må testen højst vare ½ time.*
- Den såkaldte sagkyndige oplyste alt – alt for sent om testen resultat (efter hans opfattelse), nemlig ved et postbefordret brev efter 15 dages forløb. *If. lovgrundlaget skal resultatet af*

testen oplyses overfor den person der blev testet, umiddelbart efter testens ophør! Det gjorde den såkaldte sagkyndige ikke, efter min opfattelse med årsag i, at han havde det svært med at udtale direkte løgne ved et direkte fysisk nærvær. Det er åbenbart lettere at formulere løgne på skift.

Det er naturligvis utrygt og dybt beskæmmende dels for mig og dels for det danske samfund at en såkaldt køresagkyndig tilsidesætter og viser foragt for loven. Det er naturligvis utrygt for mig, for som menneske regnede jeg naturligvis med, at loven kan vi alle regne med. Udelukkende fordi en såkaldt sagkyndig ikke er bekendt med eller bare ikke retter sig efter loven, forekommer helt absurd, at et redeligt og velfungerende menneske bortset fra handicappet med benene, skal på uredelig vis bøde for det.

Efter min opfattelse kan der ikke herske tvivl om, at den såkaldte sagkyndige udtalte sig i strid med sandheden, også den sandhed han oplevede, med årsag i, at han ikke brød sig om mig, mild sagt. Hvilket ikke bør komme mig til skade og hvilket ifølge sagen natur er vanskelig at dokumentere, han selv vil naturligvis på forespørgsel hævde, at det ikke var tilfældet. Når jeg udtaler mig som jeg gør, er det fordi: at jeg med sikkerhed ved, at hans påstande var usande/digtet til formålet. I mit samvær med ham i bilen konstaterede jeg ud fra hans udsagn, at han bestemt ikke var mig venlig stemt, f. eks. kørte vi på turen kun gennem én rundkørsel, nemlig: Rødegaardsvejs rundkørsel, hvor jeg både har boet og haft mit virke i rigtig mange år, jeg tør godt sige, at jeg har kørt gennem den over tusinde gange, jeg er endog meget bekendt med den. Ikke desto mindre hævder han (den såkaldte sagkyndige) at: ”Ved afkørsel fra rundkørsel holdt ikke tilbage for cyklist”. Det undrer betydeligt! For det først ville det være naturligt for en årvågen sagkyndig at bremse i en sådan situation. Han bremsede ikke, for der var ikke nogen cyklist. Men det sneede ret voldsomt på pågældende tidspunkt. For det andet, var udsynet dårligt i benyttede kassevogn, og for at imødegå netop at overse noget som helst, anbragte jeg køretøjets højre hjulpar meget tæt på fortovs-kanten, således at netop en cyklist i hvert fald ikke kunne være der. Jeg husker alle detaljer tydeligt, som om det kunne være i går. Hvis det utænkelige var hændt, at jeg havde overset en cyklist, måtte denne nødvendigvis passere på kassevognens venstre side, og i så fald kunne der absolut ingen problem opstå, hverken if. færdselsloven, køreteknisk eller praktisk. Jeg er derfor fuldstændig sikker på, at det må være ren digtning fra den såkaldte køresagkyndiges side, med årsag i, at han var hæmningsløs og ikke brød sig om mig, hvor usandsynlig det end forekommer, at han kunne finde på det. Det kan således, bestemt ikke teknisk lade sig gøre, som hævdet. Medens kommunikationen, efter min opfattelse, endnu kunne foregå ubesværet, fortalte jeg, at jeg havde boet på stedet i mange år, men fik kun et ukvemsord til svar! Givetvis var det, sammenholdt med det andet han også anførte, højest besynderligt og utrygt. Og det skal ikke skjules, at jeg har det overmåde svært med ikke at blive troet. Er det fordi jeg mangler kompetence? Eller er det fordi jeg er offer/interesseret og derfor magtesløs? Eller er det fordi, de der besidder kompetencen ikke er villige til at udrede den rette sammenhæng?

Jeg er ikke bekendt den såkaldte sagkyndiges videre skæbne, bortset fra, at kort tid efter episoden med mig, blev han af sin arbejdsgiver forflyttet til anden opgave, givetvis fordi, at han fandtes komplet uegnet til lignende opgaver, mild sagt. Arbejdsgiveren, (Masnedøgade 28, 2100 Kbh. Ø), er efter min opfattelse, uklædeligt loyale overfor sine medarbejdere. Men bestemt ikke overfor ofrene f. eks. jeg, hvor man ikke fandt det rimeligt, at oplyse, at pågældende anbefaling beroede på en medarbejders manglende evne til at vurdere.

Jeg skal gentage, ovenstående skal ses i lyset af, at jeg selv er magtesløs, overfor myndigheder der misbruger deres magt til at træffe forkerte beslutninger, byggende på ukorrekthed, manglende vilje og måske manglende evne. Der er ingen tvivl om, at jeg er belastet af et handicap, diagnosticeret som ”paraparese type 7” der kun angriber benenes funktionsevne. Når jeg sidder ned

derimod, findes der absolut ingen manglende evne. Jeg har kørt bil i ca. 50 år og aldrig været årsag til uheld af nogen art, og bortset fra de aldersmæssige forandringer der formentlig sker med os alle, har jeg ikke ændret mig.

Jeg håber, at der findes vilje til, at skabe den ønskede ret og rimelighed!

Mange venlige hilsner:

Niels Rode Dam, Askvej 28, Dyrup, 5250 Odense SV